

Скакуни Апокаліпсису і мама їхня Принцеса Догана

Церква в Пісках пробита бетонобійним снарядом із маківки до підвалу.

Через діру заглядає сонечко й іноді йдуть дощики.

Іконостас прикрашений синьо-жовтим прапором зверху і рядочком розшнурованих берців внизу.

На мотузочках сушаться светри, бушлати, розгрузки, броніки і штани.

Недомальовані лики святих здивовано споглядають на це неподобство зі стін. А Святий Миколай схвально всміхається собі в бороду: «Так, синочки, правильно. Нема чого в мокрому бігати. Ще халери якої дістанете».

Шахта Бутівка перетворена на решето. Проломи в бетонних панелях і металоконструкціях сплітаються в дивовижне мереживо. Із велетенського барабана шахтного підйомника звисають перебиті сталеві троси, як ліани в джунглях.

Веселі сонячні промені пробиваються через дірки від куль і снарядів, і малюють трипільські візерунки на підлозі, купках сміття, шматках бетону, зелених ящиках і цинках від набоїв.

Витончена естетика Апокаліпсису у всій красі.

Під ногами бійців в сонячних плямах гордо походжає півень-розбишака.

Час від часу півень зупиняється, розгрібає ногами відстріляні гільзи і щось там дзьобає, відганяючи своїм грізним клекотом конкурента — сірого kota, теж бандитського вигляду.

Кудлатий песик на взводному опорному пункті в Мар'їнці на привітання «Слава Україні!» стає на задні лапи і вітально гавкає.

Звиклі до обстрілів жіночки і бабусі пораються на своїх городах прямо коло бетонного переkritтя «Республіки Міст», прошитого снарядами в кількох місцях.

Бабусі не звертають увагу на купу снарядних ящиків, з яких стирчить «візитна картка Республіки» — опудало в шерстяному шарфику, кевларовій касці, балістичних окулярах і з гранатометом. Опудало показує «фак» в сторону окупантів і гордо демонструє табличку «путін-#уйло».

На опорному пункті в Красногорівці могутній боєць «Вірастюк» транслює по рації живе виконання його бойовими побратимами «Лента за лентою» під музику «Багіров Бенд» і розлючені матюки сепаратистів в ефірі у відповідь.

Передова точка, самий «нуль». В амбразурі у прицілі ДШК — злітна смуга розбитого Донецького аеропорту. На концерт збираються вільні від чергування бійці. У кількох зі собою кошенята. Собаки не тримаються — тікають, бо бояться вибухів. А коти нічого, прижилися. Слухають казки разом із своїми господарями і разом сміються з анекдотів своїми смугастими писками.

Такі ж веселі, як і їхні господарі.

Й імена мають відповідні.

Прикольні списані і пристосовані до реального життя із мови офіційних військових документів та інтернетівських диванних стратегів — Недолік, Долік, Зрада і Перемога.

А їхню кицьку-маму називають шанобливо Принцеса Догана.

Всяке є на передку, але вражає саме ця веселість і розбишацький бешкет.

Коли «І в воді не тоне, і у вогні не горить!».

Коли «Чи пан, чи пропав, а двічі не вмирати!».

Коли «Як страшно, то тра навприсядки!».

Ми всі давно дуже розслабилися. Звикли до миру і спокою, до тепличних умов життя. До того, що сенс існування — це убога зарплата, квартира-хрущоба, шматок дешевої ковбаси і шість соток городу з халабудою посередині.

До того, що за нас думає і долю нашу вирішує начальство і всякі пани-гаспада-таваріщі.

До того, що успіх в житті — це іржаві «жигулі» і посада, на якій можна щось вкрасти.

До того, що українці — це безсловесна робоча худоба в ярмі або гарматне м'ясо в чужих імперських війнах за чужу землю і чужі інтереси.

До того, що «ліш би не було вайни», хоча іноді для порятунку нічого, крім визвольної війни, не залишається. І тут не плакати треба, а радіти, що можна скинути окупаційний зашморг зі своєї шиї.

Покірне телятко не дві матки ссе, а ріжуть його першим. Голодомор мав уже навчити. Скільки батьків прокляли тоді себе за те, що в хатах відсиджувалися, а не за рушницю і шаблю хапалися, щоб московських окупантів вирізати.

Краще в бою головою накласти, потягнувши за собою з десяток ворогів, ніж потім все своє погане життя «кайдани терти» і бачити своїх дітей рабами.

То чого бздіти і боятися? Чоловіки і народжені для того, щоб свій рід боронити, а не в окупанта кріпачити все довге і гидке життя, і в спітнілій постелі під крапельницями померти від убогої старості.

А людство воює безперервно. І війни прокочувались українською землею весь час, туди-сюди кілька разів за одне покоління.

Україна вистояла і український народ вижив і зберігся не тому, що ховався за угоди, договори, меморандуми і чужі

спини, а тому, що піднімався на оборону рідного краю і роду свого зі зброєю в руках.

Українці вціліли, тому що ми — нація воїнів.

Нація хоробрих і безстрашних лицарів, дружинників, козаків, гайдамаків, стрільців, упівців, десантників, добровольців і кіборгів.

Тих, хто і під шаблями, і кулями весело жартує та регоче в обличчя небезпеки, тих, хто смерті не боїться, а боїться лише злякатися і зрадити.

Справжній воїн не скиглить і не плаче над своєю гіркою доленькою, а сміється над ворогами і живе, і воює весело.

Не бійтеся і ви.

Не скигліть і не розводьте соплі й плачі, не розганяйте зраду і зневіру.

Вірте нашим воїнам — захисникам, і веселіться разом з ними, бо нарешті настав Час Звільнення.

Нехай вороги зляться, плачуть, проклинають нас і бояться.

Бо настав для ворога Кінець Світу, який несуть йому наші веселі воїни-зірвіголови. Небояки і невмираки.

Справжні вершники Апокаліпсису.

Спеціально створені грізним і веселим українським Богом для знищення московської орди.

На сірених і смугастих скакунах, які виглядають зараз у них із розхристаних бушлатів.

І мають імена Долік, Недолік, Зрада і Перемога.

І мама їхня Принцеса Догана.

Братський біотуалет на Майдані

Брязь! Брязь! Лусь! Дзень! Бах! Бабах! А-а-а-а!!!

Дзенькіт шабель, постріли мушкетів і пістолів, іржання коней і гарматний гуркіт долинали із клубів порохового диму й куряви, і змішувалися в дивовижну симфонію ненависті й смерті.

Це українці вбивали українців.

Ті ж самі українці, що раніше разом громили круля, царя і султана.

Разом і під одним прапором.

І ніхто не міг їм протистояти — ні орда, ні європейські гармати, ні північні бердиші та пищалі.

А тепер вони були під різними прапорами і з різних боків.

І знову ніхто не міг їм протистояти, крім них самих.

І чорна рілля була кулями ізорана, і білим козацьким тілом зволочена, і українською кровію щедро полита.

І ворони вночі клювали ясні козацькі очі, і не було кому свічечку запалити, китайкою очі накрити, високу могилу насипати і калину посадити над Лаврінами, Михайлами, Грицями і Максимами.

Над Україною вставало криваве сонце Руїни.

Ніколи не думав, що знову повернусь до тих думок.

За часів Майдану під час лютої зими я приходив на барикаду біля Будинку Профспілок на Михайлівську. Ну так уже повелося. Спочатку до козаків, потім до афганців, а потім туди.

Мене всюди чекали і просили казок і анекдотів.



Фото Сашка Лірника

Якось так вийшло, що мене знали і впізнавали всі — і наші, майданівці, і «не наші» — ВВешники, які стояли із зімкнутими щитами і в шоломах.

Тож я щодня проводив своєрідну «політінформацію» — розказував анекдоти про януковича і його банду, про Майдан і його вимоги, казки про козаків тощо. Коротше кажучи, просвіщав солдатиків і агітував їх і їхніх командирів не йти проти народу.

Чесно скажу, я цим завжди займався — і під час мовного майдану, і під час податкового, і під час протистояння на виборчих дільницях. Я навіть знав в обличчя багатьох із тих ментів, і мені часто вдавалося впливати на них.

Ну, та менше з тим.

Тої сніжної холодної зими на Майдані палили грубки і бочки, люди грілися в адмінбудівлях, змінювали одне одного на барикадах.

А ВВшники стояли нерухомо і без підігріву.

Наказ такий.

Ну і, звісно, до туалету відійти не можна було.

Розказували, що вони стояли в підгузках, або і просто так пісяли в штани. На морозі.

І от після кількох днів моєї «агітації» я вже впізнавав в обличчя тих солдатів і їхнього командира.

І якось нам принесли жіночки цілу тацю стаканчиків гарячої кави. Її було багато.

Я взяв один і простягнув замерзлому солдатові. Він тільки похитав головою і сильніше стиснув сині від морозу губи. Тоді я підійшов до їхнього командира, зчистив у нього з погана сніг, з'ясував звання — підполковник, і кажу, що нехай дозволить солдатам кави гарячої попиту.

Він не очікував такого нахабства і раптом дозволив.

Жіночки роздавали солдатам каву, а вони пили її крадькома, ховаючи за щитами, бо «за нами наглядають».

Потім я вже геть знахабнів і запропонував командирі відпустити по одному солдатові до біотуалету, який стояв просто поруч барикади.

Офіцер вирішив, мабуть, що згоріла клуня, то нехай і хата горить, і дав наказ по одному йти.

Це була епічна картина, коли в черзі до туалету стояв майданівець із прапором, і солдат ВВ із щитом. Коли заходив майданівець, то давав солдату прапор потримати, а коли солдат, то просив майданівця потримати щит. І так весь час.

Шизофренія тієї ситуації доходила до всіх.

І коли, в черговий раз, після моєї «політінформації» я запитав у підполковника, що він робитиме, коли надійде наказ розганяти нас і штурмувати барикаду, то він серйозно відповів: «Я даю слово офіцера, що ні я, ні мої підлеглі не підемо проти народу України!».

Коли потім таки штурмували барикади, то здається встала тільки та, на Михайлівській.

І я хочу вірити, що саме тому, що там були ті ж солдати і той офіцер, які не захотіли йти проти свого народу.

Можливо, я помиляюсь, але розказав вам чисту правду.

І зараз, коли ми боремося із лютим ворогом і окупантом, нам треба зрозуміти, що не можна ставитися один до одного, як звірі і потвори, не можна кидатися із палицями і дубцями на таких же українців.

А тим більше кидати гранати і вбивати.

Ненависть продукується і поширюється спеціально.

З усіх боків.

Це своєрідне пальне в двигуні локомотива, що везе до влади.

І засліплені люттю очі не бачать, куди летить твоя каменя чи лупить кийок.

Не можна вважати себе абсолютно правим і непогрішимим. Ні там, ні там.

А отже, треба миритися і домовлятися.

Бо інакше це зроблять загарбники і окупанти, як і раніше робили.

Помирять всіх на цвинтарі, або в чистому полі.

І нікому буде свічку запалити і нікому затужити.

— Братуку, потримай мій прапор.

— А ти мій щит.